

Terapija za crvenu kugu

BOGATI I SLAVNI na popisu žrtava, premda nemaju veze s Jasenovcem

Nitko ne spori zločine u Jasenovcu, ali broj žrtava i njihova imena i prezimena moraju biti utemeljeni na nepobitnim znanstvenim istraživanjima, a ne na propagandističkim jugokomunističkim i velikosrpskim pamfletima

Pišu NIKOLA BANIĆ I
MLADEN KOIĆ

Kao što je vidljivo iz prethodnih članaka, nije teško pokazati kako je mrežni jasenovački popis pun pogrešaka. Često se radi o tomu da se na njemu slučajno ili namjerno nalaze osobe koje se tamo uopće ne bi trebale nalaziti. Glavni problem je što kod osoblja Spomen-područja Jasenovac ne postoji volja za ispravljanjem tih pogrešaka unatoč činjenici da su one javno objavljene. Razumnim je ljudima često dovoljno pokazati na stotine imena za koja se već sad pouzdano može reći da ne bi smjela biti na mrežnom jasenovačkom popisu pa da se u njima probudi barem sumnja u ispravnost pojedinih dijelova toga popisa. Međutim, problem je što u Hrvatskoj vlada epidemija crvene kuge koja se kod bolesnika često pokazuje pogubnom za objektivno doživljavanje činjenica i stvarnosti. Zbog neispravljanja očitih pogrešaka može se

reći da i osobje Spomen-područja Jasenovac boluje od takve bolesti. To se da naslutiti i iz nedavnoga razgovora koji je jedan hrvatski portal objavio s publustom S. Goldsteinom u kojem on tvrdi kako bi se intervencijom u Jasenovcu onde pokvarilo ozračje uklanjanjem sadašnjih profesionalno sposobnih i dobrih kustosa i postavljanjem onih koji su drukčije ideološki nastrojeni. Nekoga tako ne uklanja očite pogreške te, kao što je prethodno opisano, ostavlja cijeli računalni sustav ranjivim na hakerske napade, teško se može nazvati profesionalno sposobnim, već prije nesposobnim i svakako ideološki zadojenim. Zar ne bi zapravo bilo poželjno imenovati nove kustose? Ako bi ih se biralo po kriterijima stručnosti, pretpostavlja se da bi bili objektivni, profesionalniji i svakako ideološki drukčije nastrojeni – naime, bili bi nastrojeni prema istini. No zašto bi to nekome moglo smetati?

Da bi se bolesnicima koji pate od crvene kuge dodatno pokušalo pomoći u prevladavanju sljepoće barem po pita-

vidi kako ministarstvo financira jugokomunističku, velikosrpsku i protuhrvatsku propagandu čiji je cilj dugo bio što više napuhati broj žrtava Jasenovca bez obzira na moguće netočnosti radi demokratizacije Hrvatske.

Na mrežnom se jasenovačkom popisu tako nalazi i Mirko Breyer rođen 1863. godine koji je navodno stradao u Staroj Gradiški, ali on je preživio zatvaranje i umro u Križevcima 1946. godine. Riječ je o važnom čovjeku za hrvatsku kulturu pa je paradoksalno da upravo Ministarstvo kulture plaća održavanje neistinitih informacija

Na mrežnom se jasenovačkom popisu tako nalazi i Mirko Breyer rođen 1863. godine koji je navodno stradao u Staroj Gradiški, ali on je preživio zatvaranje i umro u Križevcima 1946. godine. Riječ je o važnom čovjeku za hrvatsku kulturu pa je paradoksalno da upravo Ministarstvo kulture plaća održavanje neistinitih informacija

ma koje su izravno doprinose hrvatskoj kulturi. To, međutim, ne znači da ne širi neistinu i o osobama iz kulturnoga svijeta koje su djelovale u susjednim državama. Tako se na mrežnom jasenovačkom popisu nalazi i Rešad Bešlagić za kojega se kao ime oca navodi Muraga, mjesto rođenja Tuzla i koji je navodno ubijen od ustaša u Jasenovcu. Kao godine rođenja i smrti navode se 1912. i 1944., ali obje su označene kao nepouzdane. Notorni savezni popis iz 1964. godine naveden je kao glavni izvor ovih podataka. Zanimljivo je, međutim, da je u vrijeme stare Jugoslavije živio Rešad Bešlagić, tada poznati bosansko-hercegovački pjevač sevdalinki. Taj Rešad Bešlagić prema nekim je podatcima rođen 1912. godine također u Tuzli, a važno je spomenuti da se zaposlio u Ministarstvu željeznica i da je navodno ubijen u travnju 1945. godine u Sarajevu. Nadalje, u knjizi Smila Čekića „Genocid nad Bošnjacima u Drugome svjetskom ratu“, dokumentu s osudama od 14. ožujka 1945. godine, za Rešada Bešlagića, osim dvogodišnje kazne zatvora, navodi se da je rođen 1909. godine u Tuzli, da je činovnik Ravateljstva hrvatskih državnih željeznica iz Sarajeva te da mu je otac Nuraga. Godina rođenja varira, ali budući da se ostali podaci podudaraju, može se slobodno zaključiti kako se ovdje opet radi o poznatoj osobi pa tako hrvatsko Ministarstvo kulture opet neizravno finansira širenje neistina ili možda namjernih laži i to ne samo o ljudima s domaće hrvatske kulturne scene već i o ljudima iz drugih kulturnih sredina i tako cijeli niz godina bez da ikakvih reakcija. Zašto ipak Ministarstvo kulture, usprkos smanjenome proračunu, i dalje financira

Neistine o pjevaču sevdalinki Bešlagiću

Ministarstvo kulture vjerojatno nešvesno financira širenje neistine i komunističke i velikosrpske laži o osoba-

ma takav način rada? Ne bi li bilo bolje novac dugoročno uložiti u objektivno i znanstveno istraživanje jasenovačkoga popisa umjesto u ovakvo plasiranje neistinitih tvrdnji?

Priča o poznatima i slavnima ovdje ne staje. Na mrežnom se jasenovačkom popisu nadalje nalazi i Marijan Dragman, za kojega se navodi da je rođen 1910. godine u Zagrebu, otac mu se zvao August, a navodno je stradao 1944. godine u Jasenovcu. Kao glavni izvor ovih podataka navodi se već ozloglašeni savezni popis iz 1964. godine, a godine rođenja i smrti označene su nepouzdanim. Marijan Dragman bio je hrvatski planinar, fotograf, sportaš i slikar pa je dakle i on utjecao na hrvatsku kulturnu scenu i zaista je rođen 1910. godine. O njegovu bogatome sportskom i planinarskom životu moguće je čitati iz više izvora, a na prvome programu HRT-a u sklopu je nekih emisija bilo moguće gledati i priloge o njemu. Da je bio značajna osoba, govori i činjenica da se po njemu zove i jedna ulica u Zagrebu na Jarunu. Za njega se, nadalje, zna da nije umro 1944., već 1945. godine i to na putu iz Lepoglave u Jasenovac na kojem mu se gubi svaki trag. Budući da, dakle, nije sigurno da je uopće stigao u Jasenovac, znači li to da u Spomen-području Jasenovac postoje pouzdane informacije o tome? U to je teško vjerovati budući da je već i godina smrti, ne samo nepouzdana nego i netočna. Znanstveno bi bilo ispravno podatke dodatno istražiti i objavljivati samo detaljno provjerene podatke. Za takvo što sa strane uprave i djelatnika Spomen-područja Jasenovac trenutačno izgleda ne postoji dovoljno volje.

Branko Lustig primjer je školovanoga čovjeka, uspješnoga u poslu kojim se bavi, poštovanoga od ljudi različitih svjetonazora i suosjećajnoga prema svim nevinim žrtvama. Tko ga može izviždati i mrziti? Samo njegovi antipodi: neškolovani, neuspješni, bezosjećajni komesari i njihovi sljedbenici. Crvena kuga, dakle, ne uzrokuje samo sljepoču već i slijepu mržnju pa bi prema tome bilo kakav oblik terapije trebao biti poželjan i potencijalno koristan kako bi se što prije pomoglo iskorijeniti tu pogubnu pošast i štetu koju ona donosi

Je li Hasanbegović svjestan financiranja iluzija o Jasenovcu

Osim što finansira neistine o osobama iz kulturne scene, postoji naznaka da Ministarstvo kulture finansira i održavanje neistine o poznatim sobama s nekadašnjem političkim scenom. Tako se na jasenovačkom popisu nalazi i Ljudevit Tomašić za kojega se navodi da je rođen 1900. godine u Zagrebu i da mu se otac zvao Ivan. Navodno je ubijen od ustaša 1945. godine u Staroj Gradiški i kao glavni izvor ovih podataka naveden je savezni popis iz 1964. godine. Ovdje je posebno zanimljivo da se vjerojatno radi o Ljudevitu Tomašiću koji je bio jedan od sudionika urote Lorković – Vokić i za kojega se zna da je rođen 2. siječnja 1901. godine također u Zagrebu te da je također ubijen 1945. godine. Zbog toga se može pretpostaviti da se vrlo vjerojatno radi o istoj osobi. Nepodudaranje godine rođenja, osim standardnim i više puta pokazanim netočnostima na jasenovačkom popisu, može se objasniti i činjenicom da je 2. siječnja na početku 1901. godine Ljudevit Tomašić je nakon neuspjeha urote bio zatvoren i ubijen u Lepoglavi kao i drugi sudionici urote. Vlaho Raić kasnije je u emigraciji u jednom članku objavio kratku obavijest da je Tomašić s još nekim urotnicima ubijen kod Krapine prema osobnome Pavelićevu nalogu. Navođenjem Jasenovca opet se radi o najobičnijemu pogadanju mjesta smrti od strane sastavljača jasenovačkoga popisa, a ne o činjenicama. Takve se lažne informacije i dalje održavaju, a sve to i dalje plaća Ministarstvo kulture, tj. svi porezni obveznici. Nedavno je ministar kulture Zlatko Hasanbegović

na predstavljanju posljednje knjige o Jasenovcu S. Goldsteina rekao kako se radi o vrlo važnoj temi kojoj je važno pristupiti na ozbiljan i dokumentaristički način lišen bilo kakve političke provokacije. Nadalje je izjavio da on kao povjesničar može reći da historiografija ne dopušta pravo na iluziju. Ipak,

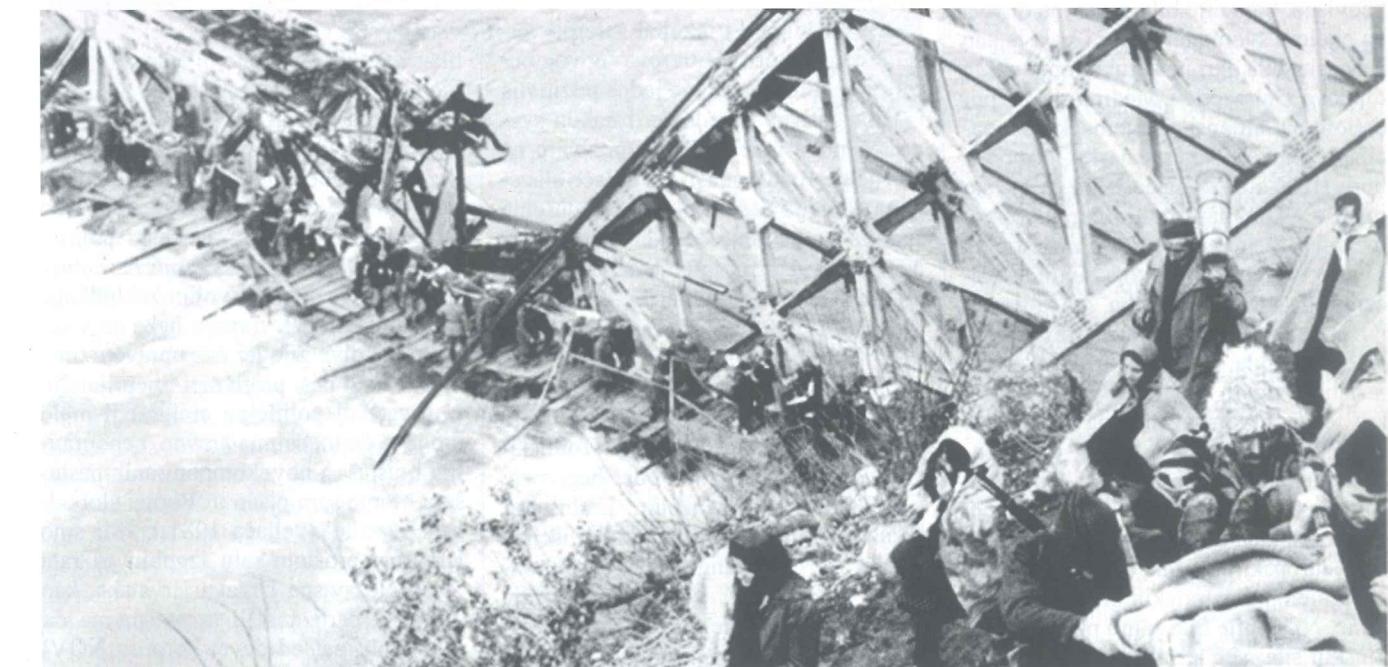
čini se da se upravo u režiji Ministarstva kulture (ne)svjesno finansiraju upravo takve neozbiljne, nedokumentirane, neznanstvene i neistinite iluzije o žrtvama. Moguće je da je ministar toga i svjestan, no kako se u Hrvatskoj nalazi mnogo oboljelih od crvene kuge koju prate sljepilo i neistinoljubivost, vjerojatno su mu ruke svezane.

Ovakve značajnije primjere očitih pogrešaka na mrežnom jasenovačkom popisu bit će teže ignorirati upravo zbog osoba o kojima je riječ. U dalnjim će se člancima i dalje iznositi ostale mnogobrojne nepravilnosti vezane uz ostale osobe s mrežnoga jasenovačkog popisa. Ne treba gubiti nadu da bi ovdje spomenuti primjeri poznatijih osoba mogli poslužiti kao potencijalna terapija za sljepoču uzrokovanu crvenom kugom barem što se nepravilnosti dijelova mrežnom jasenovačkom popisu tiče. Nitko ne spori zločine u Jasenovcu, ali broj žrtava i njihova imena i prezimena moraju biti utemeljeni na nepobitnim

znanstvenim istraživanjima, a ne na propagandističkim jugokomunističkim i velikosrpskim pamfletima jer se time vrijeda uspomena na nevine žrtve. Neprrijateljima istine o Jasenovcu nije pobalan niti jedan Branko Lustig koji je ratno djetinjstvo proveo po logorima. On je, naime, kao izaslanik predsjednice Kolinde Grabar-Kitarović izviđan od dijela nazočnih na jasenovačkoj komemoraciji 2015. godine. Branko Lustig primjer je školovanoga čovjeka, uspješnoga u poslu kojim se bavi, poštovanoga od ljudi različitih svjetonazora i suosjećajnoga prema svim nevinim žrtvama. Tko ga može izviždati i mrziti? Samo njegovi antipodi: neškolovani, neuspješni, bezosjećajni komesari i njihovi sljedbenici. Crvena kuga, dakle, ne uzrokuje samo sljepoču već i slijepu mržnju pa bi prema tome bilo kakav oblik terapije trebao biti poželjan i potencijalno koristan kako bi se što prije pomoglo iskorijeniti tu pogubnu pošast i štetu koju ona donosi.

NI 10. TRAVNJA 1941., NI BITKA NA NERETVI 28. VELJAČE 1943.

Samo je primitivni političar Stipe Mesić izjavio prigodom 'čekovnoga boravka' u Australiji da su Hrvati bili pobjednici 1941. i 1945. Bilo je baš obratno: ustaše su se proglašenjem NDH stavili pod politički kišobran Sila osovine i time uputili u siguran poraz u Drugome svjetskom ratu, a Titovi su partizani stvaranjem Jugoslavije zakoračili stazom europskoga komunizma, zapravo boljševizma, koji je morao propasti

Piše: GOJKO BORIĆ

Obljetnice su često sklizav teren za laike u povjesnici ili za one koji žele oprati svoju današnjicu od zlih naplavina prošlosti pa ju nastoje tako zavrnuti naopako da bude u korist njihovih zabluda. Nedavno mi je jedan bivši politički emi-

grant poslao čestitku, kako piše, u povodu 75. rođendana hrvatske države, misli na NDH, citirajući Stepinčeve riječi s montiranoga komunističkog procesa: 'Hrvatski se narod plebiscitarno izjasnio za hrvatsku državu i ja bih bio ništarija, kad ne bih osjetio bilo hrvatskog naroda!', dodavši tome svoju prijetnju kako čestitku šalje 'Hrvatima-domoljubima

koji također ne žele biti ništarije.' Znači, tko ne dijeli ovo Stepinčeve i njegovo mišljenje o hrvatskoj državi proglašenoj 10. travnja 1941., taj je ništarija! Nešto prije ove prijeteće čestitke čitam u hrvatskim medijima kako je glumac i bivši član CK Saveza komunista Hrvatske Vili Matula izjavio: 'Nakaradno je tvrditi da je Domovinski rat jedina pobjeda,